

Arminius:

Sorte kjernetropper i rasekampen om USA

LITT ORIENTERING OM «THE BLACK MUSLIMS» SOM ALT TELLER MILLIONER AV SYMPATISØRER OG SOM STADIG VOKSER

Muhamads familie: I midten Elijah Muhammad selv, hans husru Clara, sønnene Elijah jr. lengst tilvenstre) og Herbert (lengst tilhøye), hans svigersønn Raymond Sharrieff (nr. 2 fra venstre) og hans 20 år gamle dattersønn Hasan Shariff, som allerede har begynt å ta del i administrasjonen.

Europa har lenket sin skjebne til USA og viser liten eller ingen vilje til å stå på egne ben i den skjebnetid for den hvite mann og den europeiske sivilisasjon vi nå er i. Det som skjer i USA vedrører derfor i aller høyeste grad alle europeere.

Det er direkte rystende å se den manglende forståelse for de problemer som nå holder på å tvinge den vestlige verdensmakt i kne og som slik maktforholdene er i verden i dag er en truende fare for oss alle.

Den norske presse ser tydeligvis ingen annen oppgave i en verden hvor det trekker opp til en fryktelig og avgjørende rasekamp, som gjelder hele den hvite manns kulturgrunnlag, enn en syk og monoman forherligelse av alt som ikke er hvitt. Så opplever en da også slike groteske foreteelser som at hvitglødende én-verdens-demokrater hyler av begeistring over både den sorte nasjonalisme og den gule nasjonalisme som nå flammer høyt overalt — selv i USA. Og at partipolitikerne og deres presse høyrøstet hyl-der den sorte president Nyerere fra Tanganyika, som

doserer ettpartisystemet som det eneste rimelige og mulige.

Det eneste gode her i Norge er at alt skrålet i presse og på talerstoler liten gjengklang finner hos folket. Riktignok våger ingen i vår herlige fri demokratiske verden å si åpent hva de mener, men det taler jo for seg selv for eksempel dette,

at etter en iherdig pressekampanjen og stort press på studentene som nå tar fatt på høstsemesteret, lykkedes det bare å samle omkring 3 000 underskrifter på en ny avskyresolusjon mot Sør-Afrika, hvor våre hvite frender kjemper for livet på en utsatt post.

*

Men, hva så med det USA av i dag, som den vestlige verden klamrer seg til?

La oss innledningsvis nevne noen tall, som er til å få forstand av. USA's gullbeholdning utgjør i dag i alt 15.633 milliarder dollars, mens gullobligasjoner og forpliktelser overfor fremmede land beløper seg til 27.350 milliarder dollars. Hjemlige gullbehov utgjør 12.755 milliarder dollars. USA's totale gullunderbalanse utgjør altså det rystende beløp av 24.467 milliarder dollars. Dette veldige underskudd skyldes for det alt vesentlige militær og annen hjelp til fremmede stater, derav en lang rekke av de nye fargede stater og også en rekke kommuniststater. Statssekretær Dillon uttalte nylig at det ikke lot seg gjøre å operere med slike under-

Forts. side 6

Siegfried:

HVA ER SANNHETEN?

PROFESSOR RASSINIER LEGGER FREM NYE OG OPPSIKTSVEKKENDE OPPLYSNINGER OM PROPAGANDALØGNENE

Sigøyerne vil også ha erstatning for at tyskerne, som de sier, har avlivet 3,5 millioner sigøynere!

Professor Rassinier.

Vi vil gjerne legge inn et godt ord for Paul Rassiniers bok «Zum Fall Eichmann. Was ist Wahrheit? oder die unbelehrbaren Sieger». Den leveres gjennom FOLK OG LAND's BOKTJENESTE og koster kroner 18,—.

Den fransk historiker og skribent, professor Paul Rassinier er en meget interessant personlighet. Han tilhører de venstreradikale intellektuelle, som han beskylder for etter 1945 å ha sveket sine ideer. Det var de venstreradikale intellektuelle som sterkest avviste Versaillesretten, skriver han, men

likevel forherliger de etter 1945 Nürnberg på basis av prinsipper som de dengang forkastet som reaksjonære.

Han fortsetter:

Det var her foregått en forbausende frontveksling og denne frontveksling førte også for meg personlig med seg et drama. Skjønt jeg var politisk bundet, forble jeg trofast mot historievitenskapen. Det radikale venstre var mitt åndelige hjem. Min forstand følte seg hjemme i en sosialisme som først og fremst var humanistisk innstillet, som skapte sitt håp av tydingen av de historiske kjenngjerninger, som forsøkte gjennom rolig iakttagelse å nå frem til et objektivt bilde av det som skjedde i verden. Jeg vet ikke hvilken djevel som beveget de venstreintellektuelle til først ansikt til ansikt med krigen og så i motstandsbevegelsen å gjøre til sine egne de nasjonalistiske oppfatninger som høyres intellektuelle, til og med på ytterste fløy, hadde oppgitt for lengst. Men da det skjedde led jeg under det like meget som om min egen familie skulle ha begått en nederdrettig handling.

Hadde de venstreintellektuelle mistet forstanden like-

Forts. side 7

Nemesis

Fhv. utenriksminister Koht svarer FOLK OG LAND

Vi tillot oss å oversende siste nummer av FOLK OG LAND til professor Halvdan Koht, sammen med følgende brev:

«Separat har vi tillatt oss å oversende Dem et eksemplar av siste nummer av vår avis, idet vi henviser til lederen på side 3 «Nemesis». Den kommer inn på Deres benektelse (under bevisopptak i Skanckesaken i 1947) av å ha sett kapitulasjonsavtalen av 10. juni 1940, tiltross for at De med Deres navnetrekk på avtalen har gitt tilkjenne at De har sett den. Jevnfør forøvrig NATIONEN for 29. mai 1948.

Da så mange av våre lesere har gitt uttrykk for at de stiller seg helt uforstående til denne hendelse, finner vi det riktig å gi Dem anledning til å fremlegge Deres versjon av den. Vi vil selvsagt gi Dem den spalteplass De trenger.

Vi hører gjerne fra Dem i sakens anledning.

Med hilsen
Odd Melsom (sign.)»

Fra professor Koht har vi mottatt følgende svar, datert Lysaker 16. september 1963:

«Herr bladstyrar!

Når eg ein gong har sagt at eg ikkje hadde sett kapitulasjonsakta frå general Ruge, og påskrifta mi på brevet viser at eg har sett det, så kan vel ikkje det ha noko anna forklaring enn at eg hadde glømt det.

Sia eg var i Noreg da kapi-

tulasjonen gikk for seg, kan eg vel ikkje ha sett dokumentet før ein eller annan gong etterpå.

No i det minste veit eg ikkje meir å seia om dette.

Vørsamt
Halvdan Koht (sign.)»

Falne frontkjempere

De har fått med én blant de falne som fremdeles lever og visstnok i beste velgående, nemlig: **Hans Sveen**, Fredrikstad. Han kom inn i Utneleiren ved Fredrikstad i november 1945. Han fortalte da at han og en del andre ble tatt til fange da russerne den 25. 6. 1944 gikk til angrep ved Kaprolat (?). Sommeren 1945 ble han sammen med ca. 500 andre syke og arbeidsudyktige fanger sendt på et tog gjennom Ukraina, Romania og kom omsider til Berlin. De russiske vaktene drakk seg fulle. Vaktholdet ble der ved meget dårlig. Han trodde at mesteparten av de 500 forsvant etterhvert. Han kom seg over på alliert område og ble sendt med fly til Oslo, hvor han satt i fengsel en tid og kom så til leiren ved Fredrikstad. Da han var ferdig med straffen begynte han i gullsmedlære. Han er nu gift og flyttet til vestlandet et sted.

Med hilsen
O. OMBERG

Agnes Krag Brynildsen død

Det var et trist budskap, og så helt uventet.

Hun var i full virksomhet som vanlig da hun la seg ned på divanen for å hvile litt. Og så sovnet hun rolig inn.

Fru Krag Brynildsen var trass i alderen, 73 år helt enestående i sin hjelpsomhet når det gjaldt gamle og syke som hun regelmessig besøkte. Også i de vanskelige etterkrigsår da så mange var blitt hjemløse på grunn av det umenneskelige «rettsoppgjør».

Fru Krag Brynildsen var i sannhet en samaritan, og mange er de som vil savne hennes store hjelpsomhet og gjestfrihet.

Også en begavet kunstner, hun malte vakre landskaper, blomster, også portretter. Hun var en mester i håndarbeide, blant annet også brodering av faner.

For sin mann, som også var hardt rammet av etterkrigsoppgjøret, var hun en uerstattelig kamerat og en god hustru.

Halldis Østbye.

Min kjære hustru Agnes Krag Brynildsen

døde stille idag.

Oslo, 10. september 1963.

På egne og slektingers vegne

Bj. Krag Brynildsen
Bisetelsen har funnet sted.

Blir NATO oppløst?

Som en følge av Kennedy's «avspenningspolitikk»

DEUTSCHE WOCHENZEITUNG meddeler at det hersker bestyrtelse og vrede blant NATO's høyere befal og stabsoffiserer etter at det har sivet ut at det skal være drevet forhandlinger mellom Krustsjov og Kennedy om

en alminnelig oppløsning både av NATO og av Warszawa-pakten. I denne sammenheng er også den for tidlige utskiftning av general Norstad som NATO-øverstkommenderende med den mindre profilerte general Lemnitzer forståelig.

Det blir regnet med at spørsmålet allerede har trådt inn i et akutt stadium og at det vil bli forhandlet om det allerede i aller nærmeste fremtid mellom president Kennedy og utenriksminister Gromyko.

Ad professor Francis Bull sine citat

I tilhøve professor Fr. Bull sine karakteristiske citat av uttale frå 2 «kristne» menn — attgjewe i FOLK OG LAND nr. 20 for 3. august 1963, kan det vere til ettertanke for mange i dette land korleis mange av oss i dag ser på det sokalla rettsoppgjerd:

Hatige menn er i Myrkheims makt

og er dei fanga i rangsnudd tru, so må det i sanning høgt vere sagt:

Slike domsmenn må ein frå seg snu.

Du dømde villt utan sak å kjenne.

Nok var det for deim å tru seg visse.

Mot ærlege landsmenn dei sa domen denne:

Døy du må, vart det sagt om disse.

Soleis på avveg dei mange kom då fals vart trudd på som sanningsord.

Men urette menn var det sikkert som

førde vart fram til domarbord.

L. B.

JAPAN ÆRER SINE FALNE

Hele Japan æret i år for første gang etter annen verdenskrigs slutt med ett minutts stillhet sine 3,100,000 falne soldater og bombeofre. Med flaggene på halv stang og sirenhyl minnedes man samtidig 18-årsdagen for den japanske kapitulasjon 15. august 1945. Så japanerne er på vei oppover igjen, tydeligvis, i motsetning til Tyskland.

UNG TYSK PIKE

søker helt eller delvis møblert rum i Oslo. Eksp. anviser.

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav portofritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMÅL! Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.
Bergen

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING
Trondheim

HUSK

HJELPEORGANISASJONEN
FOR KRIGSSKADEDE

FOLK OG LANDS MINNEALBUM:

35

Falt i øst i kampen for Europa

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Politisk lapskaus

Vi klarer nesten ikke å få ut et nytt nummer av avisen før det påny er regjeringskrise, og dermed nærmer vi oss da de tilstander som forhåpentlig kan bringe det parlamentariske demokrati, som forlenget har overlevet seg selv, til fall også i dette land. Slik de i sin tid gjorde det i Weimar-Tyskland og slik de har gjort det i etterkrigstidens Frankrike, for bare å nevne etpar eksempler.

Her i landet, som overalt ellers i Vesten, er det partipolitikernes egen svikt, deres egen maktsyke og taburetglede, som forbereder den endelige undergang. Det er vel i den forbindelse nok å minne om at disse partipolitiske toppdemokrater opp gjennom årene har gjort alt de maktet for å umyndiggjøre det folk de stadig påberoper seg. De har gjort tillitsvervene i Stortinget og andre steder til fete stillinger med god lønn og topp-pensjonering, de har forlenget sin egen funksjonstid, til og med lovstridig, de har hittil motsatt seg å gi statssjefen oppløsningsrett, og de har med nebb og klør kjempet mot at folket skal få si sin mening i folkeavstemninger.

John Daniel Lyng hadde i sannhet en lang og beveget politisk klatretur bak seg da han endelig kunne stige opp på statsministertaburetten, men i likhet med hans andre politiske gjesteopptredener, blant annet i MOT DAG, ble det Pernilles korte frøkenstand. Det er nok ikke bare å komme til byen og Stortinget og få god mat.

Han og hans regjering falt pladask og æreløst på en erklæring som ikke inneholdt noe nytt, men som til og med overbød de stygge «sosialistene» han etterfulgte med allehånde utvidede velferdstiltak i det velferdsredne Norge.

Og så har en da i Norge fått den groteske situasjon, at en på den ene side har et høyreparti som ikke våger å drive høyrepolitikk, en smukk samling av velmenende banksjefer, skibsredere og industriherrer som vil leke sosialister. På den annen side har en et sosialistisk parti som ikke våger å drive sosialistisk politikk, som ikke lenger bygger på marxisme eller noe annet stygt, men er blitt en velfødd og besteborgerlig militær- og hoffkamarilja.

Enda mere betegnende er det kanskje at Arbeiderpartiet, som engang krevet at staten skulle overta produksjonsmidlene, nå — slik Trygve Lie forøvrig også forsikret de amerikanske finansherrer som er de virkelige styrere i dette land — ikke nærer noe ønske om å realisere sosialiseringen. Når det nå, godt hjulpet av «de borgerlige», reiser statsbedrifter på alle slags umulige steder og øser millionene ut, så er det såvisst ikke for sosialiseringens skyld, men for ved hjelp av nye arbeidsplasser i håpløse statsunderskuddsbedrifter å kjøpe seg stemmer og tilslutning på landsbygden. Det gjelder bedrifter som det private initiativ ikke ville røre med en ildtang engang, og de gamle motdagister i og utenfor Arbeiderpartiet drømmer ikke engang lenger om at et nasjonalisert næringsliv vil kunne konkurrere med de private når det gjelder å skaffe tilveie de skattemilliardene som trenges for å holde all denne velsignede velferden igang.

En vet ikke enten en skal le eller gråte av den politiske lapskausen de driftige partipolitiske kokkene har laget istand. Men slik druknet altså den skjønneste sosialistiske drøm sammen med Høyres konservative håp i den store velferdsgryten.

Det var visst ikke uten grunn den mere ubundne venstresosialisten Gustavsen karakteriserte de gamle partipolitikere slik: De har så tykk hud at de står selvom

Dusteforbundet

Det gjeve blad FARMAND skriver at «det hender man får lyst til å gi opp. Ikke av mangel på kamplyst, men fordi man synes det er uverdige å kommentere påstander og meninger som forekommer en helt meningsløse».

Hvorefter bladet fortsetter:

«Vi husker nazi-sangen: «Willst du nicht mein Bruder sein, schlage ich dein Schädel ein»:

(Efter okkupasjonen garanterer vi ikke lenger korrekt tysk).

Vi tenkte også på den unge nazist som efter Hitlers maktovrtagelse fortalte at han var overlykkelig over endelig å være fri. «Fri fra hva?» spurte den engelske forfatterinne, som beretter historien. «Fri fra friheten!» svarte den unge nazist triumferende.

☆

Hvis denne slår an, skal vi senere bringe nye historier av FARMAND's engelske venninne.

Folk og Land

De økonomiske forhold gjør det dessverre umulig for oss å gå over til ukentlig avis igjen før fra og med 26. oktober. Vi er nødt til å skaffe balanse i regnskapet for å kunne holde det gående, og som vi før har pekt på, måtte vi opp i en abonnementspris på kr. 50,- pr. år for å dekke utgiftene. Siden ikke tilstrekkelig mange har fulgt oppfordringen om å betale minst dette beløp såsant de har økonomisk evne til det, må det gå ut over antall numre pr. år. Det er sørgelig, men slik er det. Vi håper våre venner og lesere tar hensyn til det i størst mulig utstrekning ved fornyelsen av abonnementet for kommende år, og at det også finnes dem som på annen måte kan gi oss en nødvendig økonomisk håndsrèkning.

de ikke har noen ryggrad.

Men disse undergangens og den politiske lapskausgrytens menn er det altså en innbyr det norske folk til å velge om og om igjen. Og så sløve er de norske velgere fremdeles at de uten å mulke leverer inn sine verdiløse stemmesedler på de sosialistiske konservative og de konservative sosialister.

Når vil fornyelsen komme i dette land? Når vil nye menn tømme lapskausgryten over hodene på disse partipolitiske svindlere?

HUSK BLADPENGENE

MALERARBEIDE OG
RENGJØRING

UTFØRES

Henv. Miller - Tlf. 67 76 71

Goebbels' adjutant om sin
forkjetrede sjefPRINS SCHAUMBURG-LIPPE OFFENTLIGGJØR
SINE ERINDRINGER

Prins Schaumburg-Lippe.

En ensrettet opinion har som kjent stemt den tidligere tyske rikspragandaminister dr. Joseph Goebbels som et monstrum av ondskap, og ingen av de mange som burde vite bedre har naturligvis våget å protestere, allermest i det Tyskland hvor det velsignede demokrati nå er gjenopprettet med ild og blod.

Det koster nemlig noe i Tyskland av idag — som forøvrig i Norge og andre steder — ikke å tute med alle den ensrettede propagandas ulver som lusker rundt på menneskerov. Desto mere rosverdige er det at den forkjetrede dr. Goebbels' adjutant prins Schaumburg-Lippe nå offentliggjør sine erindringer, hvor han gir et ganske annet bilde av den tyske propagandaleder enn det vanlig svartmalte.

Det vil føre for langt her å komme nærmere inn på den dr. Goebbels prinsen presenterer leserne for i sine erindringer, som DEUTSCHE NATIONAL-ZEITUNG nå offentliggjør for de foreligger i bokform, men vi vil gjerne gi våre lesere en smakebit som omhandler et så respektløst emne som Hitlers bart og hva Goebbels mente om Hitler. — Vi gjengir:

«Min hustru foreslo i 1934 for Hitler at han skulle la seg frisere på en annen måte. Hans hårfasong og hans bart var stadig foranledning til karikaturer. Hans svar var: Man skal ikke forandre et firmamerke selv når en ikke liker det lenger. Publikum

har i løpet av mange år vennet seg slik til det, at det ville gjøre opprør hvis man plutselig så helt annerledes ut.

«For meg personlig ville det være helt likegyldig — men folk — de ville gjøre en haupt- und staatsaffære av den manglende bart. Trekke tusenvis av slutninger. Sykdom, attentat. Spør dr. Goebbels — han ville ikke en gang gi meg lov til det, fordi han da i ukevis ville få hendene fulle med å bekjempe pressemeldinger som bare beskjefteget seg med barten min. Og forestill Dem Durchlaut, hvilke vanskeligheter jeg ville berede alle karikaturtegnerne hvis jeg plutselig og uforskyldt skulle dukke frem som et billedskjønt menneske — nei, det er ikke å tenke på — nei, tanken lar seg dessverre ikke omsette i gjerning, dessverre ikke».

Hva Goebbels sa om Hitler beretter prinsen slik:

«Tilsynelatende vet han at hans tid er kort. Han under seg likevel selv intet. Fører han ikke egentlig et forferdelig liv? Og vet han ikke alt? Hvorfra har han fått denne altomfattende dannelse? Hvorfra? Umulig bare gjennom lesning. Hvor ofte har vi ikke stillet ham på prøve. Ingen av oss vet bare tilnærmedesvis så meget som han, de største lærde medgir det, det er fullstendig uforklarlig. Og dog ville jeg ikke bytte med ham. Hvis vi sa til det tyske folk, vi som kjenner ham best, hvorledes han forekommer oss, så ville de se på ham enten som en trollkarl eller som en helgen. Man vet ikke hva som ville være værst. Begge deler ville være ille for Tyskland og det ville koste flommer av blod. Det er for farlig, tro meg på det!».

Og efter en lang pause sa Goebbels også: «Prins Schaumburg, vi vil ikke snakke med de andre om dette».

Dengang i Berlin: Dr. Goebbels likte seg godt i «Kameradschaft der Künstler». Bildet viser Goebbels, prins August Wilhelm av Preussen (kalt Anni), prinsesse Alexandra.

NARVIK 1940

«BYEN MED KANONEN»

General Dietl ble med andre ord angrepet fra nord og vest, men ikke fra syd.

Dette har alltid undret meg.

Jeg har ikke kunnet forstå hvorfor ikke 6. divisjon gikk i land i Sjomen. Jeg har jo flere ganger passert den store, lett fremkommelige vidde som strekker seg fra Sjomen til Bjørnefjell. Her kunne flere bataljoner skiløpere gått frem ved siden av hverandre på det glimrende skiføret det var på fjellet mai 1940. Fremrykningen kunne ha vært dekket av artilleri som kjørte opp fra Sjomen.

Hvorfor ble ikke 6. divisjon satt inn her? Mens de allierte holdt fronten i nord? De allierte var jo herrer på havet, og i Nord-Norge er det nok av fartøyer til en transport av en divisjon.

Hadde 6. divisjon støtt frem fra Sjomen, og nordover mot tyskernes rygg, ville det vært ute med Dietl og hans bergjegere. Han hadde vært nødt til å kapitulere eller gå inn i Sverige.

En gang under okkupasjonen talte jeg med general Dietl om kampene i Ofoten og jeg sa blant annet:

«Generalen var heldig under operasjonene i Nord-Norge».

«Hvorledes det?»

«De ble angrepet feilaktig», sa jeg. «De allierte støtte frem fra nord og vest, mens de burde sendt sterke

krefter inn i Sjomen, og gått løs på Dem fra syd».

«De har rett», sa generalen. «Jeg har ligget våken mangen natt av skrekk for en slik mulighet. — Men det ble med skrekken. Der kom ikke noe angrep. De allierte kunne antageligvis ikke bli enige seg imellom om en slik operasjon».

9. april hører historien til. Og er det slik at «skade gjør klok», burde det norske folk ha sjanser som aldri før til å nå klokskapens høyder.

Men ingen regel uten unntakelser, og det gjelder også her. For i «Sivilt vannvidd og militær fornuft», side 304, skriver Rob. Jo:

«8. mai 1945 lettet sløret for de krigerske disposisjoner... Ett faktum ble straks fastslått ved det påfølgende Stortingsvalg. Den motstand mot opprustning og forsvar foran 9. april, som arbeiderpartiet, venstre og kommunistene fulgte, ble godkjent og belønnet. En ny arbeiderregjering fortsatte på Nygaardsvolds grunn med en veldig majoritet bak seg av de tre nevnte partier. Dermed felte de samtidig dommen over den gruppe til høyre, som forsøkte å holde forsvaret oppe for at Norge — uten å skamme seg — skulle forsvare seg selv så langt midlene rakk. De som ønsket at andre skulle forsvare

(Forts. s. 4)

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

Radioen brummer hest den tsjekkiske marsj. Martin dreier langsomt knappen mot venstre. Det er en eller annen tysk sender, som nå høres utydelig. «— I morgen klokken seks foran Rådhuset. Jeg gjentar, alle menn og kvinner i alderen femten til femogseksti år møter opp med skuffer og spader — regne med høy straff».

«Aha», ler Martin hånlig. «Der har det sanne demokrati alt brutt ut.»

«Altså, Martin, saken er slik. Skru av radioen, hva? Jeg har pålitelige meldinger om at noen politikere og generaler har innrettet private fengsler i de beslaglagte tyske villaer og at de gjensidig snapper fanger bort fra hverandre. Hensikten er forhåpentligvis klar for deg. Bennesch-folkene vil spille ut mot partiet vårt anklagede utsagn fra Gestapofolk og kollaboratørene. Det er altså ubetinget nødvendig at vi også sikrer oss noen fanger. Denne Reumann ville for eksempel være viktig, Gestapokommisær Fleischner, som hadde avdelingen for kommunister, noen journalister og høyere politifunksjonærer o.s.v.»

«Og jeg skal stille huset mitt til disposisjon som fengsel?»

«Bare forbigående og bare kjellerrummenes».

«Og hva får jeg for det?»

«Alt det som lar seg gjøre i vårt partis interesse».

Martin skjenker seg et nytt glass og synes å tenke seg om. «Først

og fremst vil jeg gjerne vite hvem som skal lede forhørene over dine private fanger».

«Jeg har tenkt på deg».

«Hjertelig takk for den ubetingede tillit, som du viste meg alt i går».

«Mellom oss sagt, Martin, finnes det et fengsel du ikke har brutt ut av? Radiohuset var jo bare en lek for deg».

«Vel, godt. Gå til telefonen, Emil og ring til kommissariatet i Hermangasse. Der er sirkusfolkene internert. Du skal kreve anstendig behandling, forstår du? Og spør hva det er skjedd med sirkusdyrene. Verdifullt materiale, god foring, og snarest mulig overføring til zoologisk have.»

«Martin, du er fullstendig forrykt! Skulle jeg bry meg med disse fjollete dyrene?»

«Hvis jeg skal bry meg med dine fjollete privatfanger, så ubetinget».

«Tror du deg til å hente denne Reumann ut av politipresidiet? Doktor Hora har reservert henne for seg selv».

«Tror du deg til å hente de ville dyr ut av sirkuset?»

«Kan jeg ha Reumann her i morgen?»

«Uten videre hvis du vil ringe».

Martin tar telefonaktalogen i en hylle i skrivebordet, blar og farer med fingeren over telefonnumrene til Prager politikommissariat.

«Hva kaller du deg egentlig? Den øverste leder for den hellige revolusjon? Eller er du blitt minister i mellomtiden?»

Emil trekker bare uvillig på skuldrene og slår nummeret. «Her er kommisjonen for indre sikkerhet. Gi meg kommissæren! Skyting? Raker ikke meg, jeg gir Dem ordre til å hente kommissæren til telefonen!»

«Hva er det iverien?» spør Martin og stiller nok en telefon med to mikrofoner på skrivebordet. «Så ta denne mikrofonen, jeg vil også høre noe. Hva er det for slags forening denne kommisjonen?»

«Filiat av politipresidiet med fullmakt fra innenriksministeriet. Hører du det? De skyter hull i hverandre derborte!»

Man hører tydelig skudd og brøl. En kvinnestemme skriker også. «Dere mordere, dere mordere, og dere vil være Masaryks folk? Verre enn Gestapo er disse dyr! Dere mordere —»

«Politikommissar Hakl. Hvem snakker jeg med? Hold fred kvinnfolk, her er ingen skytebod! Hvem er i telefonen?»

«Sjefen for kommisjonen for indre sikkerhet».

«Jesus, Maria og Josef, jeg blir

(Forts. s. 7)

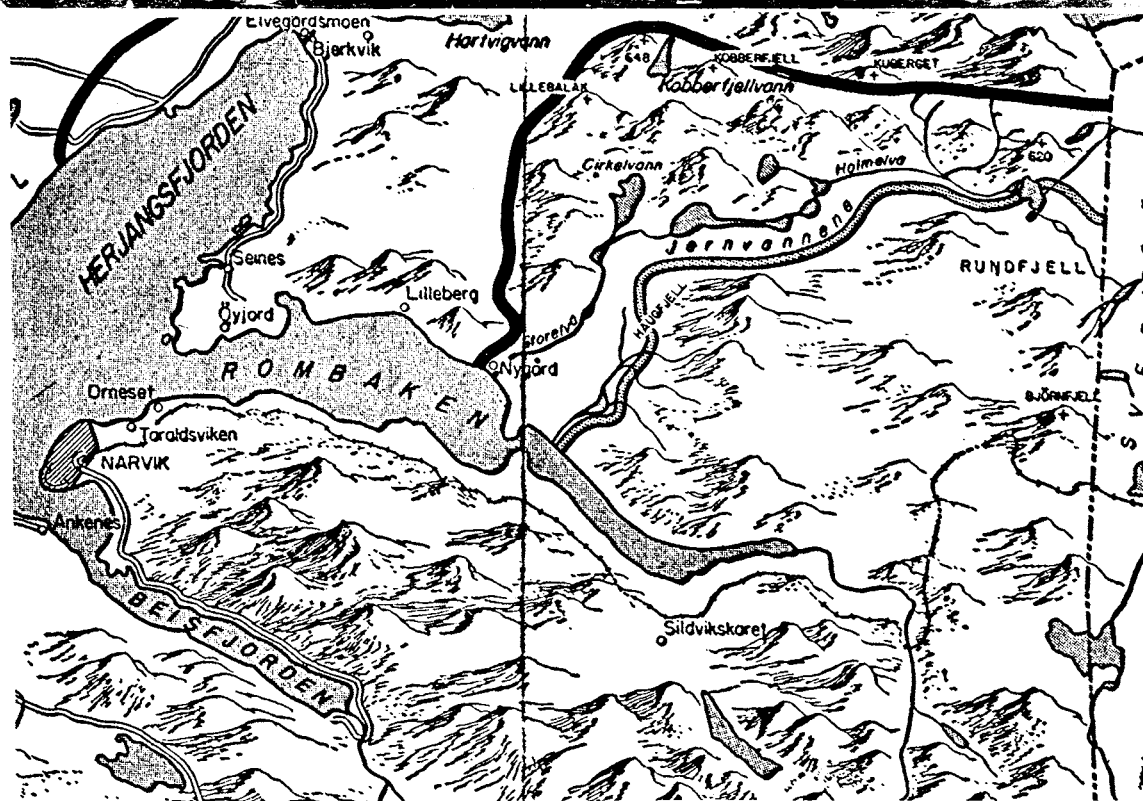
E. Slutning.

Det ligger utenfor denne boks ramme å gi en kritikk av de militære operasjoner i Indre Ofoten. Men enkelte ting kan sies:

Da general Dietl i sjøslaget 13. april 1940 hadde mistet alle sine krigsfartøyer og sto overfor muligheten av alliert landgang, støttet av store sjøstridskrefter, — rømte han Narvik. Sin hovedstyrke samlet han inne i landet og med base på Bjørnefjell, mens han bare efterlot mindre vaktstyrker i Narvik, vesentlig på byens østside. Da de allierte den 28. mai gikk til angrep, kom de derfor ikke bak noen tysk forsvarsstilling på Framneshøyden, men støtte på en tysk front.

General Dietl disponerte altså annerledes enn general Fleischer mente ville vært riktig, når den ubefestede by ble truet med landsetting av fiendtlige styrker støttet av en flåteavdeling. General Fleischer ville jo at infanteriforsvaret skulle føres på byens vestside. — Hadde general Dietl disponert etter «plan Fleischer», ville hele hans Narvik-garnison blitt tatt.

Efter at der var landsatt engelske, franske og polske tropper i Nord-Norge, gikk 6. divisjon til angrep på general Dietls styrke på Bjørnefjell. Angrepet artet seg først som et støt i sydøstlig retning fra området Salangen, men ble etterhvert utvidet til en fremtreden også fra vest på begge sider av Rombaksfjord. Da krigen sluttet, gikk kampfronten fra et punkt på svenskegrensen, en halv mil nordenom Bjørnefjell, vestover langs Jernvannene, og derpå sydover, over Rombaksbotn ved Strømmen, og videre over fjellet til Beisfjord-Håkvikdalen.

På kartet er tegnet inn en tykk sort linje, som angir den tyske front 22. mai 1940. Lenger østover angir en prikket markering (like under «Jernvannene») fronten 9. juni 1940. Fronten fortsatte, slik oberst Sundlo opplyser, på den annen side av Rombaken og over til Beisfjorden.

O. K.:

Den angelsaksiske verdens selvmord

Atomkraftens enighet om stans med prøvene fremstiller vår kollega FRIA ORD slik: «Monopolcigarrer i eksklusiv herrklubb».

Angelsakserne er opprinnelig en folkegruppe som kommer fra det europeiske kontinent. Omkring år 900 utvandret de til England. Angelsakserne i England ble i året 1066 undertrykket av det nordisk-galliske folk normannerne. Disse var katolikker og autoritært innstillet.

Protestantismens frihetsidealer fenget derfor kraftig blant angelsakserne, og det førte også til at angelsakserne frigjøre seg fra de katolske latinernes trykk på 1600-tallet og dannet sitt eget angelsaksiske og protestantiske imperium.

De samme frihetsidealene førte også til at angelsakserne reiste videre til «frihetens land» Amerika.

Det er i vår tid mange som mener at det kjente slagord «frihet og likhet» kommer fra den franske revolusjon, men det kommer egentlig fra angelsakserne i Amerika. Den franske revolusjon var i 1789, men allerede 1776 ble «menneskerettighetserklæringen» proklamert i Amerika. Her heter det: Vi regner disse sannheter for selvinnlysende: at alle mennesker er skapt like, at skaperen har gitt dem visse umistelige rettigheter, at blant disse rettigheter er liv, frihet og streben etter lykke».

Det samme går igjen i Menneskerettighetserklæringen av 1789 i Frankrike. Her heter det: «Altså erkjenner og uttaler Nasjonalforsamlingen, i det høyeste vesens nærvær og under dets forsyn, følgende rettigheter for ethvert menneske og enhver borger:

1. Menneskene fødes og forblir frie og like i rettigheter».

Og i våre dager har vi fått: Den internasjonale erklæring om menneskerettighetene av 10. desember 1948.

I artikkel 1 heter det: «Alle mennesker er født

frie og med samme menneskerettigheter. De er utstyrt med fornuft og samvittighet og skal handle mot hverandre i brorskapets ånd».

Vi ser her hvordan den første menneskerettighetserklæring tok Gud med. Menneskene er skapt like.

Den siste har sløffet det alt sammen, og kommer med en blott og bar påstand om at menneskene er født like.

Vi vet slett ikke i dag om Menneskerettighetserklæringen er riktig, om den er sann, om den er i overensstemmelse med vår tids nye erkjennelse, den biologiske vitenskap.

Man kan til en viss grad forstå at menneskene er like overfor Gud. Både dyr og mennesker står vel i samme stilling overfor Gud.

Men at alle mennesker har samme menneskerettigheter. Hva vil det si? At de har samme menneskerettigheter. Hva vil det si? Hvem gir menneskene samme rettigheter når Gud er tatt bort?

Menneskerettighetserklæringen benekter den meget store biologiske forskjell det er på menneskene, og hvilken hensikt denne forskjell har. Vi kjenner ikke Guds plan med menneskene. Det er slett ikke sikkert at Guddommen vil at alle menneskene skal blande seg med hverandre og at alle mennesker skal ha rett til en levestandard de ikke selv arbeider for.

Guddommen har skapt solidaritet innenfor arten, innenfor rasene, innenfor folkene, men han har skapt konkurranse mellom folkene, mellom rasene, mellom artene. Det finnes ikke noen menneskesolidaritet, bare rasesolidaritet.

Guddommen vil heller ikke ha noen menneskesolidaritet. Det ville stoppe all vekst og all fremgang blant menneskene. Det ville være døden. Fortellingen om Babels

tårn viser oss at menneskene før oss har forstått dette.

Det er den rase, det folk som gjør Guddommens vilje, som er Guds utvalgte folk, ikke det folk som tror at de er født med verdigheten. Ikke det folk som roper Jehova, Jehova er Guds utvalgte folk, men det folk som gjør Guddommens vilje.

Det er slett ikke sikkert at en høyere og høyere levestandard for alle mennesker er livets mening. Det er slett ikke sikkert at negrene i Amerika har rett til å kreve å få del i de hvites levestandard bare fordi de hvite har kjøpt deres forfedre av svarte slavehandlere.

Hvis man leser nøye gjennom den såkalte «Menneskerettighetserklæring», så blir man etterhvert klar over at det hele er noe makkverk.

Men den er akseptert av praktisk talt alle ledende personer i den såkalte frie og demokratiske verden. Og i Amerika danner den det teoretiske grunnlag for en kryssning av den angelsaksiske rase og negrene. Nu skal negrene med alle midler integreres.

Menneskerettighetserklæringen, som i 1776 ble brukt til å skape et fritt, levedyktig og solidarisk angelsaksisk samfund i Amerika, skal nu brukes til totalt å ødelegge det samme samfund.

For frihet for angelsakserne er ikke det samme som frihet for negrene. Likhet mellom individene er ikke det samme som likhet mellom raser.

Forts. side 8

Göran Assar Oredsson:

«Har vi nonchalerat nynazismen?»

En bild från nazistpartiets och nazisternas glädjedagar i Berlin.

Har vi nonchalerat den svenska nynazismen?

Det finns i Sverige en regelbundet utkommande tidskrift som heter «Nordisk kamp» Utgivare är västkustens «Führer» Assar Oredsson. I organet kan man se att det enda naturliga tillstånd som kan råda mellan två stater, är frendskap. Rosenberg vidareutvecklade deras teorier i sin bok «Der Mythos des...

Svensk presse er opptatt av nynazismen.

Så lød en rubrik i svenska LO-organet «Byggnadsarbetaren» nr. 13 i år. I artikkelen som följde uppmärksammades Nordiska Rikspartiet och Nordisk Kamp.

Det är synnerligen intressant att finne særskilt svenska LO—pressen offra så många spaltmeter på Nordiska Rikspartiet. Det är inte länge sedan tidningen «Fabriksarbetaren» för andra gången uppmärksammade oss och inte heller så länge sedan tidningen «Me-

tallarbetaren» hade en större artikkel om vår verksamhet. Tyvärr har vi icke varet sig i Folk og Land eller Nordisk Kamp spaltutrymme till att bemöta alla angreppen och lögnerna. Men vi skall denne gång återge några rader från «Byggnadsarbetaren». Samtidigt tror vi oss veta svaret på LO—pressens heta ilska över Nordisk Kamp. Den LO-påtalade tryckbojkotten av tidningen 1960 blev ju ett snörpligt fiasko för det mäktiga LO.

Så här börjar «Byggnadsarbetaren»:

Det finns i Sverige en regelbundet utkommande tidskrift som heter «Nordisk Kamp» . . . utgivare Assar Oredsson . . .

Den nynazistiska rörelsen i Sverige visar en oroväckande aktivitet. Ett bevis är den sorgliga historien vid Lidingö Läroverk, där nyligen judiska elever utsatts för förföljelser. Allt i överensstämmelse med den nazistiska ungdomsledaren Baldur von Schirachs teorier».

Det skattretande i denna LO—produkt är inte bara påståendet att Baldur von Schirach gett Nordisk Kamp teorier, utan «beviset», jedeförföljelser vid Lidingö läroverk!!!

Det visade sig nämligen att de så stort oppslagna tidningsartiklarna om jedeförföljelser vid läroverket, hakorsmålningar och antisemitiska slagord på banker och

Forts. side 8

Allehånde partidemokraters og statsmenns onde drøm.

Sorte kjernetropper i USA -

Forts. fra side 1

skudd meget lenger, «kan-skje ett eller to år».

Men det er andre og like alvorlige problemer USA har å stri med, først og fremst dette at rasekampen flammer over hele den nye verden. Negerne har gjort åpent opprør og de mere moderate krefter som har dirigert dem hittil feies etterhvert tilside.

Kampen tilspisser seg, og negerne krever ikke lenger bare likeberettigelse, men spesielle privilegier. Appetitten vokser jo mens en spiser.

De norske aviser forteller helst solskinnshistorier om den svarte oppviglerpresten Martin Luther King, som er slik en rørende motstander av vold og maktbruk, men det er en annen negerbevegelse i USA som sikkerlig er mere betegnende for den fremtidige utvikling, nemlig den som bærer navnet «The Black Muslims» og som ledes av mulatten **Elijah Muhammad**.

Mens King opererer med en bakgrunn av negerkristendommen og salmesang i jazzrytme, har Elijah Muhammad, som det fremgår av bevegelsens navn, slått seg på en slags underlig form for muhammedanisme. Og det er naturligvis nødvendig i den rasekamp som utløses å operere med slike midler siden den alt overveiende del av negrene, også i USA, står på et utviklingstrinn som en ikke engang kan forestille seg her hjemme, hvor en vanligvis blir presentert noen håndplukkede eksemplarer av arten som er noenlunde siviliserte, iallfall utenpå.

Ingen vet sikkert hvor mange direkte medlemmer Elijah Muhammad har i sin bevegelse, men mange er det iallfall. Tallet på innskrevne medlemmer ligger nok et sted mellom en halv og en hel million, antagelig nærmere det siste. Og tilslutningen øker med rasende fart. Skal en regne med negere som ikke direkte er tilsluttet som medlemmer, men som sympatiserer med bevegelsen og i et gitt tilfelle vil slutte opp om den, så går allet opp i mange millioner.

*

Med «The Black Muslims» dreier det seg om åpen svart rasekamp rettet mot «de hvite djevlere». De er motstandere av enhver form for integrering, pålegger sine medlemmer å ha bare den aller nødvendige omgang med hvite og driver sine egne forretninger og restauranter. Deres krav er i første omgang å få overta endel av

En av «Islams sorte frukter» kroppsvisiterer en hvit journalist som har fått lov til å overvære et møte.

statene i USA som egne negerstyrte republikker. Tallet angis forskjellig av de forskjellige propagandister, men ligger mellom 3 og 10 i første omgang. Det legges ellers ikke skjul på at dette bare er et første skritt på veien til overtagelse av hele landområdet i USA. De hvite skal drives ut og får vende tilbake til det Europa de kom fra.

Rent religiøst — bevegelsen har en slags moskeer (69 ialt) spredt rundt over store deler av USA, spesielt i Nordstatene — hevder de sorte muslimer at da jorden ved en eksplosjon ble skilt fra månen i år 65.999.999.998.062 før Kristus dukket den sorte rase opp på jorden, like sort og perfekt som Gud selv. Slangen i det paradiset som utviklet seg var en sort magiker ved navn Yakub, som i år 4707 før Kristus kunstig frembragte en rase av inferiøre individer. Han arbeidet med dette i seks hundre år og det lykkedes ham tilslutt å frembringe «de blåøyede djevlere», det vil si de hvite menn, som fysisk sett er svake og absolutt onde.

Allah tillot, av grunner som ikke angis, de hvite djevlere å gripe inn i naturens orden og å etablere den grufulle ting som kalles sivilisasjon. Han tillot dem endog å slavebinde det utvalgte sorte folk gjennom den djevlelske lære kristendommen. Imidlertid bestemte han at de hvite svin bare skulle få styre verden i nøyaktig 6 000 år. Tiden var utløpet i 1914 (Allah og hans profeter er ikke så stive i regning). Nå

nyder de noen få «nådeår» inntil den sorte mann reiser seg og utrydder dem fra jordens overflate.

En stor del av den uvitende og lavtstående flokk som tilhører bevegelsen tror vel på dette våset, men ellers er det nok i første rekke et fantastisk hat til kristendommen og den hvite rase som binder de sorte muslimer sammen.

Og det er ikke en løst sammensatt bevegelse slik som vanlige politiske grupperinger, men en tildels militært organisert og vel disiplinert bevegelse, helt i hendene på lederen og hans nærmeste medarbeidere.

Hva nå først og fremst Elijah Muhammad selv angår, så er han som sagt mulatt, født i Georgia i 1897 og har i tidens løp båret en rekke navn: Elijah Poole, Gulam Bogans, Muhammad Rassouli, Elijah Muck Muhd, Elijah Karriem. Det er ellers påbudt de sorte muslimer å kaste bort etternavnet, som ble gitt dem i sin tid av slaveeierne, og isteden bare bruke fornavnet med tilføyelse av X.

Muhammad, som dels sier han er en inkarnasjon av Allah selv, dels at han er «Allahs budbringer», kaller seg «Guddommelig leder», og han har tydeligvis veldige pengemidler til disposisjon. Det påstås at han understøttes av en rekke negerstater som selv får «utviklingshjelp» av USA, og at pengene således går tilbake til Statene, selv om en kanskje ikke så glad over anvendelsen. Elijah bor i et ganske enkelt hus på nitten

værelser i et av de bedre strøk i Chicago og har et uttall av tjenere. I garasjen står det et stort utvalg av Lincoln Continentals og Cadillac i forskjellige farver.

Ellers har han anbragt sine familie i de ledende stillinger i bevegelsen, både sønner, døtre og svigersønner. Det ser ut til at han grunnlegger et slags dynasti. Hans mest kjente medarbeider er ellers den sorte fengselsfugl Malcolm X Shabazz fra Nebraska, som forestår propagandaen, forøvrig på en meget virkningsfull måte. Blant annet utgis det en dagsavis.

Av særlig interesse er ellers den militært organiserte eliteavdeling «Fruit of Islam», som ledes av Elijahs energiske svigersønn Raymond Sharrief. Medlemmene av denne sorte SS-avdeling trenes militært opp av negere som har tjenestgjort i den amerikanske hær. De får blant annet undervisning i judo, og bruk av forskjellige våpen som kniv, slåsshanske, forsvar mot politihunder m. v. Det sies også at de har, og trener med, skytevåpen, men dette benekter de selv.

Hvorom allting er, så er det som nevnt en slags eliteavdeling av sorte som her utdannes, men foreløbig anvendes den bare som ordensvern. Elijah har i det hele tatt dekretert at en foreløbig ikke må komme i konflikt med lovene, og dette er også stort sett blitt fulgt, tross for at de sorte muslimer i stor utsreking rekrutteres fra USA's fengsler, hvor myndighetene tillater sorte «misjonærer» å operere.

Det sier seg selv at en disiplinert og fanatisk bevegelse som de sorte muslims ikke kan bedømmes bare ut fra antallet medlemmer, skjønt dette jo allerede er forskrekkende stort. Det er selve arten av medlemskapet som her teller mere, og som i en avgjørende stund vil kunne gjøre utslaget i en rasekamp i en forvirret og undfallen hvit verden.

Det er i USA utgitt et par bøker om «De sorte muslims», skrevet av negere som selv ikke tilhører dem, og i det kjente illustrerte blad LIFE har det vært intatt en stor illustrert artikkel — hvorfra vi har hentet bildet — skrevet av bladets negerfotograf Gordon Park. Påfallende ved alt det som andre negere skriver om de aggressive sorte feller i muslimbevegelsen er den sympati som skinner gjennom, selv hos folk som ville miste alt hvis den hvite manns verden forsvant.

Vi føler oss overbevist om at tiden som kommer vil rykke de sorte rasekjempere frem i forreste rekke. Men

dessverre er vi ikke like overbevist om at de europeiske demokrater, det være seg i Norge eller i andre land, likevel vil forstå hva det nå dreier seg om for den hvite mann: en kamp på liv og død for eksistens og for den kultur hans fedre har bygget opp.

Narvik

(Fors. fra s. 4)

Norge seiret. Forsvarsminister Monsen, som i sin tid leverte den største sabotasje mot opprustning, ble opphøyet til stortingspresident, den høyeste stilling nest etter Kongen. Det er klart for leseren at hermed har det norske folk sagt sin mening om ethvert forsvarstiltak før 9. april...»

Divisjonens ordre om å holde Narvik for enhver pris, var en ordre som aldri burde vært gitt, idet den ikke tok noe hensyn til at Narvik på grunn av manglende stridsmidler ikke kunne holdes. Og dette visste divisjonen. Ordren var derfor en panikkordre, som bare kunne resultere i at garnisonen gikk tapt. Og det gjorde den da også.

Jeg kommer i denne forbindelse til å tenke på hva feltmarskalk Erwin Rommel sier i sine etterlatte papirer om panikkordrer, som tar mere hensyn til geografien enn til troppen. Se «KRIEG OHNE HASS», side 269.

«Den mest troende soldat blir slått ihjel av en flybombe. Tross våre tydelige meldinger om situasjonen, var man nok i Førerenes Hovedkvarter fremdeles ikke klar over hvorledes det sto til i Afrika. Det som kunne hjelpe var våpen, bensin, fly. Men ikke ordrer...»

Feltmarskalk Rommels etterlatte papirer viser tydelig at det var Hitler som ødela krigen i Nord-Afrika for aksemaktene. Han er et av de verste eksempler historien kan oppvise på en «geografisk ordresteder», og med det mener jeg en mann som tenker mere på punkter og linjer enn på troppen. Derfor haglet det også fra ham med ordrer om å holde stillingen for enhver pris, seire eller dø, istedenfor å gi Rommel frie hender til elastisk krigføring, til manøvrering.

Når det så gikk galt, slik som Rommel hadde forutsagt, var resultatet det gode gamle:

Side 275: «Vi hadde

HVA ER SANNHETEN?

Forts. fra side 1

overfor den truende fare, eller var det en bevisst selvfornektelse?

Da jeg ikke kunne leve uten håp, holdt jeg meg til den første mulighet. Men da faren var over — da vi hadde betalt den pris vi måtte betale på grunn av disse venstreintellektuelles holdning, det vil si da vi hadde utholdt krigen — da avregningens time var kommet og jeg oppdaget at disse mennesker var langt fra å vende tilbake til sine tradisjoner og sine grunnsetninger og bare forsøkte gjennom uholdbare teser å forsvare de uholdbare politiske stillinger de hadde inntatt, at de ikke nølte med å fordreie historiske

tapt det avgjørende slag i Afrikafelttoget. Det som forbauset, var at man på tysk og italiensk hold ikke søkte forklaringen på dette i manglende efterforsyning, i vår underlegenhet i luften og i den ordren vi fikk om å seire eller dø foran El Alamein, men ga ledelsen og avdelingen skylden».

Side 276: Det fantes til og med menn i viktige stillinger som ikke manglet forstand til å forstå hvorledes forholdene virkelig var, men som ikke hadde mot nok til en nøktern vurdering, og til å trekke konsekvensene av forholdene som de stadig var. De foretrakk å drive strutsepolitikk, leve i en slags militær opiumrus og lete etter syndebukker, som de som regel fant i tropen og troppsbeftet».

«Tilstrekkelig forsyning med våpen, bensin og ammunisjon er en forutsetning for enhver armé, som har planer om med hell å levere slag. Før de egentlige kamphandlinger, blir slaget avgjort av forsyningstjenesten som sørger for hærens behov. Den tapreste mann er intet verd uten kanoner, de beste kanoner er ikke til noen nytte uten ammunisjon».

Side 282: «Den mest fremragende soldat kan ikke gjøre noe større når han med en slagvol møter en motstander som har maskinpistol».

Side 297: «En taperhet som ikke er i overensstemmelse med militær hensiktsmessighet er en dumhet, og hvis en troppsfører forlanger en slik taperhet, handler han ansvarsløst».

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Postboks 3214 — Oslo
Postgiro 164 50

kjennsgjerninger eller ikke engang stanset opp for ved dokumenter å føye til, å tolke dem spissfindig, å forfalske dem og å fabrikere skriftstykker, da visste jeg at mit håp var gjort til skamme og at de faktisk bevisst hadde fornektet seg selv.

I samme øyeblikk visste jeg også at hverken min politiske og filosofiske overbevisning eller min respekt for den historiske sannhet og for meg selv noensinne ville tillate meg å ta del i denne selvfornektelse — eller bare også å tillate skinnen av at jeg skulle ha andel i den».

Og det er dette den venstreintellektuelle professor Paul Rassinier har tatt konsekvensen av med de aller mest ubehagelige følger for ham selv. Han er blitt trukket for retten — men ble riktignok frifunnet —, han er blitt nektet å komme til orde, og selv i det Tyskland som vil ha den største fordel av den historiske sannhet Rassinier utrettelig søker, er han blitt nektet møtelokale for foredrag og også på annen måte blitt sjikanert av det krapyl som i dag fører det store ord i Tyskland.

Som venstreintellektuell fransk motstandsmann ble også Rassinier arrestert av den tyske okkupasjonsmakt og tilbrakte år i konsentrasjonsleiren Dachau. Han vet altså hva han snakker om når han tar fatt i legenden om konsentrasjonsleirene. Etter frigjøringen ble han tildelt motstandsbevegelsens høyeste utmerkelse og ble også valgt inn i kamret som sosialistisk deputert.

Rassinier har meget sterkt gått mot Nürnbergdomstolen og de dommer den felte på helt sviktende grunnlag. Spesielt er det forholdene i de tyske konsentrasjonsleire og påstanden om de 6 millioner gassede jøder han har underkastet en kritisk gjennomgåelse og vurdering. Han har vært utrettelig i å stille de mangehånde «historikere» og «sannhetsvitner», som har fyrt opp under hetsen, til ansvar for de uttalelser de har gitt i skrift og tale, og han har plukket fra hverandre alle de såkalte «beviser» for riktigheten av både Nürnbergdommene og all godtkjøpspropagandaen omkring jødedrapene.

I den foreliggende bok behandler han påny inngående Nürnbergdomstolen, og spesielt dens vurdering av forholdene i konsentrasjonsleirene og av de påståtte milliondrap på jøder. Det er en virkelig objektiv historiker som her legger frem resultatene av sine nitide undersøkelser, og han har da også hoveddøren for at det nå er ugjendrivelig slått fast at det ikke har funnet sted avlivninger med gass i noen kon-

sentrasjonsleir innen det gamle tyske riksområde.

Selv det sterkt antinazistiske innstilte «Institut für Zeitgeschichte» i München har offentlig måttet medgi dette.

Men også når det gjelder påstanden om slike drap ved gas i østområdene, som av naturlige grunner er vanskeligere å kontrollere, legger Rassinier frem en lang rekke beviser på at de påberopte vitneerklæringer er uriktige, motstridende og bevislig grepet helt ut av luften.

Det gjelder også vitneprovene i Eichmann-saken, som Rassinier kommer nærmere inn på i boken, skjønt han anfører at det er for tidlig å trekke noen endelige slutninger på dette tidspunkt. Forøvrig hadde ikke Eichmann-saken til hensikt dette å få tatt livet av den lille oberstløytnant, som skjønt han hadde en lang rekke overordnede, ble gjort til den hovedansvarlige for aksjonen mot jødene. Hensikten var å drive direkte pengeutpressning overfor Vest-Tyskland, og den førte da også til et for Israel tilfredsstillende resultat.

Det vil føre for langt her å komme inn på den overveldende mengde av interessante opplysninger Rassinier gir i sin bok, men når det gjelder det påståtte milliondrap på jøder, så kan det ha sin interesse å nevne at det ikke bare er zionistene som har forsøkt å slå penger på slike påstander. Også zigøynerne synes å ha næret visse håp da de så hva Israel klarte å oppnå. Sigøynerne «konge» H. M. Vaida Voievod III kaller seg «sigøynernes åndelige overhode» og han har av FN krevet å få et eget land for sigøynerne på samme måte som jødene har fått. Han hevder at han rundt på Europas landeveier har 12 millioner undersøtter og at det ville ha vært mange flere hvis ikke tyskerne hadde tatt livet av 3,5 millioner sigøynerne! Kommentar er formodentlig overflødig.

Rassinier understreker ellers sterkt den innflydelse boken til den amerikanske jøde Theodore N. Kaufman hadde på Tysklands forhold til jødene. I annen halvdel av året 1941, etter at Sovjetunionen var kommet med i krigen og denne antok en mere total karakter, utkom i USA Kaufmans bok «Germany must perish». I denne bok adviserte han USA's inntreden i krigen. Kaufman krevet i boken at alle tyskere, selvom de var antinazister, kommunister eller til og med jødevenner ikke fortjente å leve videre som folk. Etter krigen måtte man derfor sette inn 20.000 leger som

Dødsdans i Prag

(Forts. fra s. 4)

forrykt», jamrer kommissæren. «Nok et nytt embete! Alle vil gi ordre, men ingen vil lyde. Hva vil De med meg? Jeg kjenner ingen kommisjon».

«Så vær glad for at De ennå ikke har lært den å kjenne. Kommissjonen vil fra i morgen av holde kontor i det tyske kriminalpolitis hus. Vi representerer inntil videre innenriksministeren. Har De kanskje noe imot det?»

«Nei, jeg har ikke noe imot noe. For min skyld kan De godt representere Stalin selv. Hva ønsker De altså, snakk hurtig! Jeg har her i fire seler for tyve fanger over firehundre mennesker! Alt er fullstappet, til og med på klosettet sitter det fire eller fem! Hele sirkuset er her!»

«Det er akkurat det jeg vil snakke med Dem om. Gjaldt skytingen sirkusfolkene?»

«Tvertimot, en kvinne fra kommissariatet og en røde kors-søster har skutt på gardistene fordi disse frokele fyrene har hatt rottegift i suppen som kvinnene kokte til sirkusfolkene!»

hver daglig skulle sterilisere 25 tyske menn og kvinner. I løpet av tre måneder ville det da ikke lenger finnes en forplantningsdyktig tysker i Europa og om seksti år ville det tyske folk være helt utryddet på Kontinentet. Han hevdet at dette også var de tyske jøders mening.

Boken gjengav også et kart, som viste hvorledes Tyskland skulle deles opp mellom nabostatene.

På dette tidspunkt var det blitt klart for Hitler at planen om å overføre de tyske jøder til et eget land, sist var det forhandlet med Frankrike om Madagaskar, ikke lot seg gjennomføre.

Kaufmans bok, som det ble lest opp av i de tyske kringkastingsendere og som også ble omtalt i pressen, utløste et sant raseri mot jødene, som hadde anvist utryddelsen av det tyske folk som deres krigsmål. Dette førte til vedtaket om det som er blitt kalt «den endelige løsning» av jødespørsmålet for Tysklands vedkommende, og som propagandaen har forklart betød å likvidere dem. I virkeligheten betød det å samle jødene i østområdene, og da den internasjonale jødedom, som hevdet å tale på vegne av alle verdens jøder, også de tyske, høytidelig erklærte sin deltagelse i krigen mot Tyskland, ble jødene som alle fiendtlige staters borgere i alle krigførende land, internert i leire mens krigen varte.

At de på basis av Kaufmans bok ikke akkurat ble vennlig behandlet er forståelig, men derfra og til en

«Sett straks disse kjeltringene fast!»

«Sette fast? Hvor da? I skrivebordet mitt kanskje? Jeg har her i alt tredve politifolk mot hundre gardister! Hvis disse uslingene ikke avleverer sine våpen innen i morgen, så stenger jeg butikken og går hjem! Sammen med folkene mine!»

«Men vi trenger gardistene akkurat på samme måte som politifolkene. Politiet kan ikke klare to eller tre hundre tusen politiske fanger helt alene. Er noen av sirkusfolkene blitt forgiftet?»

«Nei. Noen er såret, man har prylt og stenet dem under transporten hit».

«Har De nok mat til folkene?»

«Ikke engang en skive brød. Suppen kokte kvinnene av sin egen mat».

planmessig utryddelse av jødene er et langt sprang.

At både ukrainerne og polakkene benyttet den anledning verdenskrigen gav dem til å gi avløp for sitt jødehat gjorde naturligvis ikke forholdene for jødene bedre. Heller ikke det faktum at praktisk talt alle kommissærene ved de sovjetrussiske avdelinger, som satte seg ut over alle krigens lover og regler og eksellerte i grusomhet, var jøder, gjorde forholdene bedre. Og det førte blant annet til at det fra tysk side ble satt inn «innsatsgrupper» som hadde som oppgave å ta seg av disse jøder og andre som betød fare for Tysklands krigføring. De gjorde det dessverre ofte på en grusom og klannderverdig måte.

Dette er som sagt bare noen smakebiter av det som legges frem i Rassiniers bok. Den er i sannhet til å få forstand av og er et meget brukbart våpen i kampen mot propagandaløgnene.

FORBUNDETS KONTOR

i Kierschows gt. 5, Oslo er
åpent alle hverdager undtatt
lørdage fra kl. 10 til 15.
Sekretæren treffes bare onsdag,
torsdag og fredag i hver uke mellom klokken 11 og 15 — Telefon 37 76 96.

Daglig friske blomster

Blomsterforretning

SYNNØVELIE

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

Den angelsaksiske

(Forts. fra s. 5)

Den angelsaksiske verdenstragedie er at den kristne kirke ikke anerkjenner biologien.

En gang før har det hendt noe lignende. Kirken nektet å anerkjenne astronomien.

Kirken sa at jorden var flat. Astronomien sa at den var rund. Kirken måtte gi seg.

I dag sier biologien at menneskene er ulike, ja at det kanskje er stor tidsforskjell mellom deres tilsynskomst på jorden. Kirken sier at alle mennesker nedstammer fra ett menneske og at de er like.

Det var erfaringen som tvang kirken til å gi seg i astronomien.

Det vil bli erfaringen som tvinger den til å gi seg i rasespørsmålet også. Fordi om Paulus for 2000 år siden fortalte oss at jøde og greker, omskårne og uomskårne hadde like rett til det evige liv, så har ikke den amerikanske neger like rett til en levestandard som de hvite har skapt. Negrene forlanger at de hvite arbeidsgivere skal gi dem en lønn som de ikke kan skaffe seg i den frie konkurranse. Det er brudd på friheten i næringslivet, og brudd på loven om tilbud og efterspørsel. Det er brudd på selve demokratiets helligste frihetsprinsipp. Negrene vil bruke sine menneskerettigheter til å frata andre deres.

Negrene krever en lov som forbyr de hvite arbeidsgivere selv å velge sine arbeidere. Den frihet en bedriftsleder har hatt vil negrene frata ham. Han skal tvinges til å la andre bestemme hvilke medarbeidere han skal ha.

Negrene forlanger den politiske makt i de stater hvor de har flertall.

Vi vet at hvis negrene får flertall i et hus så flytter de hvite ut av huset.

Vi vet at hvis negrene får flertall i et kvartal, så flytter de hvite ut av kvartalet. Vi vet at hvis negrene får flertall i en stat, så flytter de hvite ut av staten.

Den logiske slutning av dette er at når den dagen kommer da negrene har flertall i Amerika, så flytter de hvite ut. Er det noen som tør påstå at Amerika da kan være verdens ledende stat, og opprettholde «Menneskerettighetserklæringen»?

Angelsakserne driver i dag selvmordspolitik. «Selveierdemokratiet» er blitt «selvmords-demokratiet».

Og den kristne kirke går først i selvmordstoget. Den øverste leder for den lutherske kirke i Amerika dr. Schiötz sier i et intervju:

Intervjueren: «Deres kirke har altså tatt klart standpunkt?».

Dr. Schiötz: «Ja, vi har også sagt fra at vi ikke vil yde noen hjelp til nye menigheter som ikke lover at sorte og hvite skal behandles likt».

Lederen for den lutherske kirke i Amerika bruker altså økonomisk press for å fremme negrenes overtagelse av Amerika.

I dag er det russerne og angelsakserne som er de ledende folk i verden. Hvis angelsakserne begår selvmord, så behøver ikke Krustsjov å begrave dem. Det får han negrene til å gjøre.

Det er også angelsakserne som har ødelagt den stat som kunne ha hindret russernes overtagelse av Europa. Det er angelsakserne som har hjulpet russerne til å okkupere halve Europa.

I de okkuperte områder taper den lutherske kirke åndskampen mot marx-sosialistene, og i Amerika er den lutherske kirke med på å negriferse angelsakserne, og dermed ødelegge den stat som resten av Europa trygger seg til. Og alt skjer i likhetens, frihetens og barmhjertighetens navn.

Forfatteren Alf Larsen har kalt denne virksomhet for «barmhjertighet i djevelens regi». Kan noe være mere sant?

Angelsaksernes menneskerettighetserklæring, er blitt angelsaksernes likkiste.

O. K.

«Har vi nonchalerat?»

Forts. fra side 5

svarta tavlan, inte var «nazisthandlingar» UTAN ÅSTADKOMMITS AV EN JU DISK ELEV VID SKOLAN! Med ens blev det så tyst i pressen!! Skolans rektor fick skrapor i pressen för att han dragit in polisen i affären osv. osv.

«Byggnadsarbetaren» fortsetter:

«Den svenska ungdomen av idag måste lära sig hur nazismens verkliga ansikte såg ut».

Ja men kära «Byggnadsarbetaren» det är ju detta «den regelbundet utkommande Nordisk Kamp» försöker lära ungdomen. Även vi i Nordisk Kamp tycker att det gått för långt. Tänk bara på alla filmer som visats sista åren: «Krigsförbrytare», «Sanningen om hakkorsorden» osv. Dessa filmer visades ju i skolorna. Anne Franks dagbok tillhör ju undervisningsmaterialet, utställningar anordnas och en och annan ickegasad jude håller föredrag i radio och TV någon kväll i veckan. Vi tycker verkligen det måste vara slut på dessa bedrägare av ungdomen.

Vi citerar åter ett stycke ur LO—organet:

«Det är bara 18 år sedan som

SKÅL FOR ROMMEL.

DEUTSCHE NATIONALZEITUNG forteller at Sudans informasjonsminister generalmajor Mohammed Nasr Osman under en sammenkomst med Berlinerjournalister utbragte en skål for den tyske generalfeltmarskalk Rommel. Mohammed Osman kjempet under krigen på engelsk side som offiser i Nord-Afrika.

GOLDWATER LEDER.

Ifølge en Gallupundersøkelse leder republikaneren Goldwater med 59 % mot Kennedys 41 % i den tradisjonelle demokratiske høyborg i Sørstatene som den mest sannsynlige nye presidentkandidat etter at senator Rockefeller har tapt terreng som følge av sine ekteskapelige affærer.

NEHRU HAR DREVET DET LANGT.

I det indiske parlament kom det nylig til et skarpt sammenstøt mellom minis-

terpresident Nehru og opposisjonsføreren dr. Lohia.

Mens Nehru hevdet at 60 % av de indiske familier hadde en gjennomsnittlig dagsfortjeneste på kroner 1,80 (noe som svarer til 18 øre pr. familiemedlem), påstod dr. Lohia at dagsfortjenesten bare var 36 øre! Selv om mange indere må sulte ihjel, så har dog India iallfall «befriet» Goa og Kashmir og velsignet dem med denne varnat) og hur jazz- og tuggumikulturen tog vid i den vestlige världen.

Och nu 18 år etter «befrielsesutbrottet» har inte mänskligheten behövt uppleva mer än ett 30-tal småkrig och revolutioner. Och i atom- och vätebombens hotfulla skugga få överleva Korea-krig, Algerietkrig och inte ått förglömma det judisk-engelsk-franska överfallet på Egypten 1956. Ett gangsterkrig som så när kastat världen i nytt världskrig.

Och i dagens läge väcker den GULA FARAN i öster både sovjeter och västmedborgare till darr och besinning. Precis som en Adolf Hitler förutsade för 25—30 år sedan.

Så något mullvadsarbete behöver inte nynazisterna. Sanningen är nämligen på marsch och den har blivit nazisternas bästa vapen. Sedan hjälper det nog inte att «Byggnadsarbetaren» skriver:

«Vi har förutsatt att den nazistiska epoken tog slut i och med att Hitlertyskland brakade samman. En utopisk dröm. Det fåtal fanatiker som trots allt arbetar vidare i Sverige för nazismen betraktade vi med milt överseende».

Undertecknad har känt detta «milda överseende». Trakasserad i pressen, falska polisanmälningar med åtföljande förhör (hakkorskampanjen). Mist arbete och vräkts från bostäder. Bojkotts försök mot Nordisk Kamp osv. Men detta är ju bara «milt överseende». Nu skall det visst bli hårda tag, ty «Byggnadsarbetaren» slutar varnande: «En annan sak vi bör besinna, 1920 betraktade man också i Tyskland nazisterna med milt överseende».

Ja, ja det «milda överseendet» känner folk från den tiden allt för väl. Gatustrider, mord, talförbud, beslag och terror. Och än idag straffas ju tyskar för att de en gång var nationalsocialister. Så gråt inte över den «mildhet» ni låtit 20-talets martyrer komma till del.

Göran Assar Oredsson.

levestandard til erstatning for det portugisiske «kolonivælde».

ISRAELSK FREDSBIDRAG.

Den kongolesiske øverstkommanderende, general Mobutu har nylig besøkt det fredelige Israel. Hva han gjorde der? Jo, han inspirerte 140 kongolesiske fallskjermjegere som utdannes i Israel — formodentlig ved hjelp av «utviklingshjelp» fra Norge og lignende land (jevnfør siste skattesedel). For det er vel knapt trolig at Israel gjør det gratis?

UTILBØRLIG PÅKLEDT.

Jacqueline Kennedy's søster, fyrstinne Lee Radziwill ble nektet adgang til et gresk kloster hun ville besøke fordi hun var «utilbørlig lett påkledd» og fant det under sin verdighet å ta på seg en kappe som munkene tilbød henne.

«FUCHSBAU».

Mens Hitlers militære hovedkvarter i annen verdenskrig het «Wolfsschanze» (ulveskansen), betegnes allerede i augurerens krets arbeidsrummene som nå gjøres istand i Bundeshaus for den fremtidige riksdagsmann Konrad Adenauer for «Fuchsbaum» (revehiet).

DYR UTDANNELSE.

Otti tyske flyvere skal fremtidig utdannes årlig i USA på Starfightere. For dette skal Bundesrepublikken pr. år betale 120 millioner mark (ca. 216 millioner kroner) til de amerikanske venner og hjelpere. Ville det ikke være mere redelig, spør DEUTSCHE NATIONALZEITUNG å utdanne flyvere i Tyskland — så underutviklet er vi jo heller ikke — og så heller gi USA det økonomiske bidrag det krever uten å maskere det som betaling.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 32 14

Ekspedisjonstid alle hverdager undtatt lørdage kl. 10-15. Redaktør Melsom treffes onsdag - torsdag og fredag kl. 11 til 15.

Abonnementspriser:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands:

Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 0,85.

Annonsepris kr. 0,40 pr. mm og spalte.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/L Folk og Land